

Præsident Thomas S. Monson

Taknemlighed – den guddommelige gave

Et taknemligt hjerte får vi gennem at udtrykke taknemlighed mod vor himmelske Fader for hans velsignelser og til dem omkring os for alt det, de betyder i vores liv.

Det har været et utroligt møde. Da jeg blev udpeget som Kirkens præsident, sagde jeg: »Jeg vil påtage mig en opgave. Jeg vil være rådgiver for Tabernakelkoret.« Jeg er meget stolt over mit kor!

Min mor sagde engang til mig: »Tommy, jeg er meget stolt over alt, du har gjort. Men jeg har lige noget at sige. Du skulle have forsat med dine klavertimer.«

Så jeg gik hen til klaveret og spillede et stykke for hende: »Her går vi, [her går vi] til fødselsdagsfest.«¹ Så gav jeg hende et kys på panden og hun gav mig et knus.

Jeg tænker på hende. Jeg tænker på min far. Jeg tænker på alle de generalautoriteter, der har påvirket mig, og andre, deriblandt de enker, som jeg besøgte – 85 – med en kylling til ovnen og nogle gange med lidt penge.

Jeg besøgte en enke sent en aften. Det var midnat, og jeg tog hen til plejehjemmet og receptionisten sagde: »Jeg er sikker på, at hun sover, men hun sagde, at jeg skulle huske at vække hende, for hun sagde: Jeg ved, at han kommer.«

Jeg holdt hende i hånden. Hun sagde mit navn. Hun var lysvågen. Hun trykkede min hånd mod sine læber og sagde: »Jeg vidste, du ville komme.« Hvordan kunne jeg lade være med at komme?

Smuk musik rører mig på den måde.

Mine kære brødre og søstre, vi har hørt inspirerede budskaber om sandhed, håb og kærlighed. Vore tanker er vendt mod ham, som sonede for vores synd, som viste os vejen til livet, og hvordan man beder, og som gennem sine handlinger viste os de velsignelser, der kommer gennem tjeneste – ja vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

I Lukas kapitel 17 læser vi om ham:

»Under sin vandring mod Jerusalem fulgte han grænsen mellem Samaria og Galilæa.

Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham

og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!«

Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene.

Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst

og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni?»

Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?»

Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.«²

Ved guddommelig indgriben blev de spedalske skånet for en grusom, langsom død og fik nyt liv. Den taknemlighed, som en af dem udtrykte, medførte Mesterens velsignelse, men de ni andres utaknemlighed skuffede ham.

Mine brødre og søstre, husker vi at sige tak for de velsignelser, vi modtager? Oprigtig taksigelse hjælper os ikke alene til at påskønne vore velsignelser, men det åbner også himlens porte og lader os mærke Guds kærlighed.

Min kære ven, præsident Gordon B. Hinckley, sagde: »Når man lever i taknemlighed, går man ikke arrogant, bekymret og selvcentreret rundt, man færdes med en ånd af taksigelse, som bliver en velsignelse for en selv og andre.«³

I Matthæus i Bibelen finder vi en anden beretning om taknemlighed, denne gang udtrykt af Frelseren. Han havde vandret omkring i ødemarken i tre dage, og flere end 4000 mennesker fulgte ham på rejsen. Han følte omsorg for dem, for de havde måske intet fået at spise i tre dage. Hans disciple spurgte dog: »Hvorfra skal vi her i ødemarken skaffe brød nok til at mætte så stor en skare?« Som mange af os havde disciplene kun fokus på det, der manglede.

»Jesus spurgte dem: »Hvor mange brød har I?« De svarede: »Syv, og nogle småfisk.«

sig om os og hjælper os, og lærere, som underviser. Vi er velsignet på utallige måder.

Vi kan opløfte os selv og andre, når vi nægter at forblive i de negative tankers sfære og i vores hjerte udvikler en taknemlig indstilling. Hvis utaknemlighed regnes blandt de alvorligste synder, så indtager taknemlighed sin plads blandt de ædleste dyder. Der er en, som har sagt, at »taknemlighed ikke blot er den største dyd, men moder til alle andre.«⁸

Hvordan kan vi udvikle en taknemlighed i hjertet? Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, kom med et bud på det. Han sagde: »Det taknemlige menneske ser så mange ting i verden, det er taknemligt for, og det gode vejer for et sådant menneske tungere end det dårlige. Kærlighed overvinder jalousi, og lys driver mørket ud af ens liv.« Han fortsatte: »Stolthed ødelægger vor taknemlighed og sætter selvskhed i dets sted. Hvor meget lykkeligere er vi ikke i samvær med en taknemmelig og kærlig sjæl, og hvor omhyggelige bør vi ikke være med gennem et fromt liv at fremelske en taknemlig indstilling til Gud og mennesker.«⁹

Præsident Smith siger, at et bønsumt liv er nøglen til at være taknemlig.

Gør materielle ejendele os glade og taknemlige? Måske for en tid. Dog er de ting, som giver den dybeste og mest varige glæde og taknemlighed, dem man ikke kan købe for penge: Vores familie, evangeliet, gode venner, vores gode helbred, vore evner og den kærlighed, vi modtager fra folk omkring os. Desværre er det nogle af de ting, vi tillader os at tage for givet.

Den engelske forfatter Aldous Huxley skrev: »De fleste mennesker har nærmest en ubegrænset evne til at tage ting for givet.«¹⁰

Så lod han skaren sætte sig på jorden;

og han tog de syv brød og fiskene, *takkede*, brød dem og gav disciplene dem, og de delte dem ud til skarerne.«

Bemærk at Frelseren takkede for det, de havde – og så fulgte miraklet. »Og alle spiste og blev mætte, og de samlede de stykker sammen, som var tilovers, syv kurve fulde.«⁴

Vi har alle oplevet tidspunkter, hvor vores fokus har været mere rettet mod det, der manglede, end på vore velsignelser. Den græske filosof Epictetus sagde: »Det er en klog mand, som ikke sørger over det, han ikke har, men glæder sig over det, han har.«⁵

Taknemlighed er et guddommeligt princip. Herren har gennem en åbenbaring til profeten Joseph Smith erklæret:

»Du skal takke Herren din Gud i alle forhold ...

Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting.«⁶

I Mormons Bog får vi at vide, at vi »daglig[t] skal leve i taksigelse for den store barmhjertighed og de mange velsignelser, som [Gud] skænker [os].«⁷

Uanset hvad vore omstændigheder er, så har vi hver især meget at være taknemlige for, hvis vi blot standser op og tænker over vore velsignelser.

Det er en skøn tid at leve i. Selvom der er så meget galt med verden i dag, er der også så mange rigtige og gode ting. Der er ægteskaber, som holder, forældre, der elsker deres børn og ofrer sig for dem, venner, som bryder

Vi tager ofte de selv samme mennesker for givet, som fortjener vores taknemlighed mest. Lad os ikke vente, indtil det er for sent for os at give udtryk for vores taknemlighed. Idet en kvinde talte om kære, hun havde mistet, udtrykte hun sin ærgrelse på denne måde: »Jeg mindes de glade dage og ønsker ofte, at jeg kunne udtrykke min taknemlighed for de døde, som jeg ikke fik vist dem, mens de levede.«¹¹

Tabet af vore kære fører næsten uundgåeligt ting, vi fortryder, med sig. Lad os mindske de ting så meget, det er os menneskeligt muligt, ved ofte at udtrykke vores kærlighed og taknemlighed til dem. Vi ved aldrig, hvornår det er for sent.

Et taknemligt hjerte får vi gennem at udtrykke taknemlighed mod vor himmelske Fader for hans velsignelser og til dem omkring os for alt det, de betyder i vores liv. Det kræver en bevidst indsats – i det mindste indtil vi rigtig har lært det og udviklet en taknemlig indstilling. Ofte føler vi taknemlighed og har til *hensigt* at sige tak, men glemmer at gøre det eller når aldrig så langt. Der er en, som har udtalt, at det at føle taknemlighed og ikke udtrykke det, er som at pakke en gave ind og aldrig give den væk.¹²

Når vi støder på udfordringer og problemer i livet, er det ofte svært for

os at fokusere på vore velsignelser. Men dersom vi stikker dybt nok og kigger godt efter, vil vi være i stand til at føle og indse, hvor meget vi har fået.

Jeg vil gerne fortælle om en familie, som var i stand til at tælle sine velsignelser trods alvorlige udfordringer. Dette er en beretning, jeg læste for mange år siden og har beholdt på grund af det budskab, den indeholder. Den er skrevet af Gordon Green og blev bragt i et amerikansk tidsskrift for mere end 50 år siden.

Gordon fortæller, hvordan han voksede op på en farm i Canada, hvor han og hans søskende måtte skynde sig hjem fra skole, mens de andre børn spillede bold og tog ud at svømme. Deres far havde dog evnen til at lade dem forstå, at deres arbejde betød noget. Dette gjorde sig især gældende, når høsten var i hus og familien fejrede Thanksgiving, hvor deres far gav dem en gave. Han fik dem til at gøre status over alt, hvad de havde.

Om morgenen ved Thanksgiving førte han dem med ned i en kælder med tønder med æbler, kurve med roer, gulerødder i sand og stakkevis af kartofler tillige med ærter, majs, bønner, syltetøj, jordbær og anden konserver, som fyldte hylderne. Han fik børnene til at tælle alt nøje. Så gik de ud i laden og gættede på, hvor mange

tons hø der var, og hvor mange skæpper korn der var i kornkammeret. De talte køerne, grisene, hønsene, kalkunerne og gæssene. Deres far sagde, at han ønskede at se, hvor godt det stod til, men de vidste, at det, han virkelig ønskede, var, at de på denne festdag skulle indse, hvor rigt Gud havde velsignet dem og deres arbejdsindsats. Da de endelig satte sig ned ved det festmåltid, deres mor havde tilberedt, var velsignelserne til at føle på.

Gordon sagde dog, at den Thanksgiving, han mindedes med størst taknemlighed, var det år, hvor der ikke syntes at være meget at være taknemlig for.

Året begyndte godt: De havde stadig hø, masser af såsæd, fire kuld grise, og deres far havde sparet lidt op, så han en dag kunne få råd til en hømaskine – et teknisk vidunder, som enhver landmand drømte om at eje. Det var også det år, der kom elektricitet i deres by – omend ikke hjem til dem, for det havde de ikke råd til.

En aften, hvor Gordons mor var ved at storvaske, trådte hans far til og tog sin tørn med vaskebrættet og sagde til sin hustru, at hun skulle gå ind og hvile sig og strikke lidt. Han sagde: »Du bruger mere tid på at vaske end at sove. Synes du, at vi skal give efter og få elektricitet?« Opløftet ved

udsigten til det fældede hun en tåre eller to, da hun tænkte på den hømaskine, som så aldrig ville blive købt.

Så de fik en el-ledning op ad deres markvej det år. Selvom det ikke var luksus, købte de en vaskemaskine, som var i gang dagen lang og elpærer, som hang ned fra hvert loft. Der var ikke længere lamper, som skulle påfyldes med olie, ikke flere væger at skære, ikke flere sodede skorstene at rense. Lamperne fandt stille vej op på loftet.

At de fik elektricitet på gården var næsten den sidste gode ting, der skete for dem det år. Lige da deres afgrøder var begyndt at pible op gennem jorden, satte regnen ind. Da regnen endelig stoppede, var der ikke en plante tilbage. De plantede igen, men regnen kom igen og slog planterne mod jorden. Deres kartofler rådne i mudderet. De solgte et par køer og alle grisene og andre husdyr, som de havde tænkt sig at beholde, alt for billigt, for alle andre var også tvunget til at sælge. Alt, hvad de høstede det år, var en plet med majroer, som forunderligt nok havde klaret uvejret.

Så blev det atter Thanksgiving. Deres mor sagde: »Måske skal vi bare glemme det i år. Vi har end ikke en gås tilbage.«

Om morgenen troppede Gordons far dog op med en præriehare, som han bad sin hustru om at tilberede. Modstræbende begyndte hun på det og påpegede, at det ville tage lang tid at koge det tørre, gamle kræ.

Da den endelig blev stillet på bordet med nogle af de majroer, som havde overlevet, nægtede børnene at spise. Gordons mor græd, og så gjorde hans far en usædvanlig ting. Han gik op på loftet og fandt en olielampe, som han tog med tilbage til bordet og tændte. Han bad børnene om at slukke det elektriske lys. Da der kun var den ene lampe tændt, havde de svært ved at tro, at det havde været så mørkt før. De fattede ikke, at de havde været i stand til at se noget som helst uden det klare elektriske lys.

Så blev maden velsignet, og alle spiste. Da måltidet var forbi, sad de alle stille. Som Gordon skrev:

»I den gamle lampes svage skær, så vi klart igen.

Det var et skønt måltid. Prærieharen smagte som kalkun, og majroerne var de bedste, vi havde smagt ...

Vores hjem ... var trods alt, hvad der fattedes, rigt for os.«¹³

Mine brødre og søstre, at give udtryk for taknemlighed er elskværdigt og hæderfuldt; at udvise taknemlighed er generøst og ædelt, men altid at leve med taknemlighed i hjertet er at røre himlen.

Idet jeg slutter min tale af denne formiddag, er det min bøn, at vi udover alt andet, som vi er taknemlige for, vil tænke over vores taknemlighed for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Hans storslåede evangelium giver svar på livets største spørgsmål: Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vores ånd hen, når vi dør? Til de, som lever i mørket, bringer evangeliet sandhedens guddommelige lys.

Han lærte os at bede. Han lærte os at leve. Han lærte os at dø. Hans liv er en stor kærlighedsgave. Han helbredte de syge; han opløftede de sørgmødige; han frelst synderen.

Og i sidste ende stod han alene. Nogle apostle tvivlede, en forrødte

ham. De romerske soldater stak ham i siden. Den vrede hob tog hans liv. Og stadig klinger hans medfølelse ord fra Golgata: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«¹⁴

Hvem var denne »sorgernes mand ... kendt med lidelse?«¹⁵ »Hvem er herlighedens konge,«¹⁶ denne hærska-rers herre? Han er vor Mester. Han er vor Frelser. Han er Guds Søn. Han har udvirket vores frelse. Han kalder: »Følg mig.«¹⁷ Han instruerer: »Gå du hen og gør ligeså!«¹⁸ Han bønfaller: »Hold mine befalinger.«¹⁹

Lad os følge ham. Lad os følge hans eksempel. Lad os adlyde hans ord. Ved at gøre det, giver vi ham den guddommelige gave – taknemlighed.

Mit hjertes oprigtige bøn er, at vi hver især må tænke over taknemlighedens dyd. Må den gennemtrænge vores sjæl nu og for evigt. I vor Frelser, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. John Thompson, »Birthday Party«, *Teaching Little Fingers to Play*, 1936, s. 8.
2. Luk 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 250.
4. Se Matt 15:32-38; fremhævelse tilføjet.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, overs. George Long, 1888, s. 429.
6. L&P 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, i *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken, 1942, s. 491.
9. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 221.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations*, 1954, s. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp*, 190), s. 4.
12. William Arthur Ward, i Allen Klein, saml., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Tilpasset fra H. Gordon Green, »The Thanksgiving I Don't Forget«, *Reader's Digest*, nov. 1956, s. 69-71.
14. Luk 23:34.
15. Es 53:3.
16. Sl 24:8.
17. Matt 4:19.
18. Luk 10:37.
19. Joh 14:15.